

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Jeg synes, vi har haft en god førstebehandling. Jeg synes, at kun Socialdemokratiet har skilt sig ud ved at være helt urimeligt negativ, ved at stille det op, som om der slet ikke er noget problem. Der er et problem. Og hvis Socialdemokratiet virkelig ønsker, at vi nu skal trække en skillelinje ned igennem denne sag, som går ca. her foran talerstolen og ned til døren – en skillelinje mellem dem, som tænker på systemerne frem for borgerne, og dem, som godt kan se, at det bør være borgerne, der kommer først – »People first«, som en ny amerikansk præsident jo sagde i sin valgkamp – jamen så har vi fået det konstateret. Men er det virkelig sådan et gammelt betonstandpunkt, som Socialdemokratiet vil gøre sig kendt på i denne og andre sager? Jeg synes, at Socialdemokratiet skulle optræde med samme lydhørhed, som SF's ordfører her har vist, og som også alle andre ordførere har lagt for dagen. For der er et kerneproblem her, som vi skal gøre et eller andet ved.

Men lad os tale om det. Jeg er sikker på, at vi får en livlig og god drøftelse imellem første, anden og tredje behandling.

Helle Degn (S):

Jeg tror, at undervisningsministeren også uden for disse vægge er kendt for at stjæle slogans. Det så vi også her et eksempel på, idet ministeren meget gerne vil overtage det demokratiske partis slogan »People first«. Men det lyder hult, når undervisningsministeren forsøger at overtage den slags slogans.

Jeg tror ikke, Socialdemokratiet står ene. Vi giver udtryk for en betænkelighed, som jeg hører deles meget langt rundt blandt partierne. Jeg er meget enig i det indlæg, som hr. Ole Vig Jensen leverede om skolen som lokalt kulturcenter. Vi mener, at borgerne har den opgave – hr. Ole Vig Jensen gik så vidt som til at sige den forpligtelse – at medvirke til, at den lokale skole bringes til at fungere og er en del af en kulturpolitik. Det synspunkt er også for os noget bærende, noget meget fundamentalt, hvorfor vi også mener, det er vigtigt, at vi får slået det fast i de samtaler, vi har i øjeblikket om en ny folkeskolelov, at skolen betragtes som et lokalt kulturcenter.

Jeg er også meget enig med hr. Lysholm Christensen, som siger, at det vel ikke kan være rigtigt, at vi nu skal til at lovgive, fordi mini-

steren altså kan grave 3½ eksempler op på, at der er to kommuner, der er kommet op at toppes og ikke kan finde ud af, hvordan man nu kan dele udgifterne imellem sig. Disse 3½ eksempler kan højst give adgang til en bemyndigelse. Det er jeg ganske enig i. Derfor er det selvfølgelig sådan noget, man må overveje, hvis man overhovedet skal begive sig ind på en løsning af denne opgave.

Jeg tror, at undervisningsministeren har ledt og ledt, fordi han jo skulle levere varen til finansministeren om eksempler inden for sit område. Men stadig væk kan 2 promille, som undervisningsministeren også selv hævdede det, ikke berettigede en generel lovændring, men kan højst give adgang til en ministerbemyndigelse.

Skole og Samfunds betænkeligheder er jo det samme som et faktisk nej. Man besmykker det lidt, men reelt er der jo tale om, at man ikke kan leve med den udformning, lovforslaget har fået.

Jeg mener stadig væk, at det er sådan, at når vi skal vurdere, hvor der er behov for at lave lovændringer, må man tage udgangspunkt i den reelle verden. Hvis der forekommer et enkelt eksempel om året, hvor kommuner ikke kan komme overens, så må undervisningsministeren og KL – og det ønsker de faktisk også i KL – sætte sig ned og prøve at forhandle sig til rette, og det er det, der højst kan blive tale om også for vores vedkommende. Jeg nægter ikke, at de 3½ eksempler foreligger, men de kan ikke løses med det lovforslag, som ligger på Folketingets bord i dag.

Aage Frandsen (SF):

Undervisningsministeren er jo en venlig mand, og jeg er da ikke i tvivl om, at det var udtryk for ærlig venlighed, når undervisningsministeren lavede en skillelinje ned igennem folketingsalen og jeg kom på den efter undervisningsministerens mening rigtige side. Jeg opfatter det sådan set også kun som en kompliment. Det generer mig såmænd ikke, for jeg ved godt, hvor langt vi er enige, og hvor langt vi ikke er enige.

Det, vi er enige om, er, at det er vigtigt at lægge vægt på valgfriheden. Men der er samtidig et interessant spændingsfelt mellem valgfriheden for den enkelte og fællesskabets selvstyre. Der er ingen tvivl om, at ministeren ikke